

“Vier jaar geleden liep ik met mijn zontje Dave op mijn arm naar huis. Onze straat was opnieuw betegeld en klaar. Op één stoepetegel na, die stak uit. Ik struikelde en met een smak kwam ik op straat terecht, vol op mijn linker-schouder. Een buurvrouw had mijn val gezien en rende naar buiten. Ze belde 112 en praatte op me in, want ik zakte steeds weg. De pijn was ondraaglijk. Mijn zontje had gelukkig niets. Met een ambulance werd ik naar het ziekenhuis gebracht. De diagnose: linkerbovenarm gebroken. Ik kreeg pijnmedicatie, meer konden ze niet doen. Na een week in het ziekenhuis werd ik met mijn arm in een mitella naar huis gestuurd. Opeens was ik van een werkende vrouw veranderd in een op de bank zittende vrouw. Ik kon helemaal niets meer met mijn arm. We kregen dertig uur gezinshulp, want niet alleen kon ik mijn kinderen - Dave en zijn zusje Robin - niet meer optillen, ik kon Robin ook niet eens verschonen. Het frustreerde me dat mijn leven in een fractie van een seconde op z'n kop was gezet. Ik vond het moeilijk om hulp te accepteren, maar besepte dat het niet anders kon. Na tien maanden continu pijn in mijn schouder, heb ik doorgedramd om ervoor te zorgen dat ik eindelijk een MRI-scan zou krijgen. Daaruit bleek dat ook nog mijn schouderkop in tweeën was gespleten: een zeer gecompliceerde breuk. Als ze dat eerder hadden ontdekt, hadden ze het beter kunnen behandelen. Nu komt het nooit meer goed met mijn arm. Omdat de artsen nalatig zijn geweest loopt er een procedure tegen het ziekenhuis. Ook de stratenmaker heb ik aangeklaagd, want ik heb recht op een schadevergoeding. Maar geld vergoedt niet alles: ik heb veel

gemist van mijn kinderen. Ik kon ze maandenlang niet verzorgen en met ze spelen. Een jaar na die val werd ik volledig afgekeurd. Mijn carrière in de ICT kon ik wel vergeten. Twee jaar geleden heb ik een schouderprothese gekregen. Doordat ik met links bijna niets kan, wordt mijn rechterkant overbelast. Ik heb last van peesontstekingen en nek- en rugklachten. Het wordt steeds erger, maar daar leer ik wel mee omgaan. Om positief te blijven heb ik na een jaar mijn hobby, het beschilderen van aardewerk servies, opgepakt. Het ontspande me, want tijdens het schilderen kon ik mijn hoofd leegmaken. Het leek me leuk om mijn passie met andere mensen te delen en daarom ben ik gaan lesgeven aan vrienden en kennissen. Ik merkte dat ik mensen kon enthousiasmeren en zo ontstond het idee om een eigen bedrijfje te beginnen. Ik bouwde een website en werkte aan mijn naamsbekendheid. Vrijgezellenfeestjes, bedrijfsuitjes, vriendinnenclubjes; iedereen zat in mijn huiskamer te schilderen en plezier te maken. Ik genoot ervan. Maar zonder de hulp van mijn man Joost had ik het niet gered. Het fysieke deel is te zwaar. Joost glazuurt, zet het aardewerk in de oven en doet het sjouwwerk. Hij is de stille kracht achter mijn bedrijfje: *Joy-Ce, Joy Ceramics* (vrolijk aardewerk). Het proces is niet zonder slag of stoot gegaan. Ik moest geduld hebben en over een vechtersmentaliteit beschikken. Het is moeilijk om uit die slachtofferrol te blijven, maar het heeft me wel sterker gemaakt. En uiteindelijk heeft die stoepetegel zelfs iets goeds teweeggebracht. 🌸

Kijk voor meer informatie over het bedrijf van Joyce op www.joy-ce.nl